

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 307. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065105936/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Æblerødt og Skyblåt, men af Arteriers og Veners uforræstelige Jærn
– selve »Bjærgets uødeligtgjort!

Ja, Død der var Opstandelse! levende Drøm, seende Blindhed!
Men Steffan? »Forinden Sædekornet faldt i Jorden og dør, kan det
ikke leve –« hørte han Märta Moll læse ved hans Sygeleje. Ja, om han
opløstes igen, forenedes med den Altmærende, at opæde og opædes, at
udfri og udfries som »ét i Alt« ...

Han huskede pludselig hin Torsdag-Nat i hans Sygdomsår, da han
»jorddroges« – da han i Märta Molls Fraværelse, stum af Smærte, An-
dagt og Gru, lod sig løfte fra sit Sygeleje af Sara og God, Gårdens æld-
ste Piger og, som det hed, bægge en Gang Farfaders Elskerinder. Med
Fingrene på de runke Læber, med Øjnene rindende af Alderdom og
Sorg bar de ham ind i Høstnatten og Skoven, ad Mossbergets over-
groede Stier til de forladte Gruber, hvor de i unge År, under deres
Herres og Elskers Pisk, havde virket blandt Jærnets hundrede andre
Trælle i Adamshtytans store Dage.

Og dér ræktes han, nogen, kun med et Lagen svøbt om sin Vanfør-
hed og sin Bandage, fra Saras til Gods Hånd, fra Vest til Øst, fra Suls
Nedgang til dens Opgang, igennem det birkebevoksede Lyshul ned til
de af Jærnvand fyldte Stoller: overgaves til sin Oprindelse. »Bjærgtet,«
at genfodes som dets Barn, fri af Pukkel og Synd, efter Jærnbåraan-
dets ældgamle Kur for sine Frafaldne: de Syge.

Steffan huskede Blindheden og Lugten i Jorden, Smagen af Dyb
og Glemsel og Jærn, Høstnattens Stjerner og Suset af Fyrtrene, sin
Hendeen – og sin Genopstandelse til uforandrede Smærter. Og Mul-
den i Bandagens Folder Morgenen derpå ...

God og Sara var aldrig blevet tilgivet, trods gamle Mychowitzi
spottende Beroligelse af Faders og Moders Harm: »Er dette værre
end kgl. Majestæt Erik den Fjortendes Livsmedicus, Benedicti Olavi
Råd mod Pukkelryg: at årelade? Menneskene giver nu én Gang alt
Ondt til Jorden – og kræver alt Godt af den!»

Men – o, hin Forsvinden i »Bjærgets, hint Sekund i dets Glemsel og
Glemsel: ét i Alt ...! Mangen Nat siden havde han anråbt Sara og
God om at hente ham derud igen, at fri ham af Pukkel og Pine: jord-
tage ham påny og endeligt, efter hun ældste Visdom: kun i Jorden
var Helsen – i Skødet, i Graven ...

O Sara og God, kom i denne Time, kom nu og jorddrag mig! lad